

Завой

ТАКСА ПЛАЩА
в 10

Седмичникъ за култура, изкуство, критика и общественостъ.

Азъ не се стремя къмъ свършенната красота, а къмъ красотата на свършенството.

Стефанъ Цв. Стояновъ

Психология на обществените движения.

Чувствата, а не разумът, тласкат големите обществени движения. Това е вълковна, а не само съвременна констатация.

Разумът е грамадна, но студена и неподвижна лампада по лжнатушния път на историческото развитие на човешките общества. Пламъкът на тази чудна лампада осветлява обилно човешкия животен път, но няма силата да тласка волята към движение из осветлявания път.

Разумът вижда, а чувствата могат. Волята се движи напред само от динамиката на сърцето.

Силата или слабостта, възвишеността или нисостта на чувствата на тълпите ускоряват или забавят, възвисават или понижават хода на обществените движения. Тукъ разумът на воденият мнозинства става хитър адвокат на тълпите пламнали чувства; а разумът на ръководния елит може само да се приспособи към стихията на чувствата на множествата с цел да я канализира в една обществено полезна насока.

Тъй, всички мощни социални движения се оказват на последен анализ, че сж една назрѣла психология, една пламнала въра, изливаща се даже в нови обществено-религиозни форми.

Такава пламнала въра стопля и раздига всѣка епоха, чийто рожден ден е дошъл. Новъ ден, когато проблемата на епохата получава практически разрешение, като излиза от кабинетитѣ на мечтателитѣ, писателитѣ, учениятѣ, за да навлѣзе въ улнитѣ на всѣкидневния животъ.

Всѣка такава бремна епоха има свои нови апостоли, нови жреци, нови проори, нови богове, чийто характер сж оформени подъ влиянието на проблемата на епохата, и чийто привърженици ги подкрепят сж фанатична въра и несломима воля.

Блазе на онѣзи народи, които днесъ иматъ повече такива нови апостоли и нови жреци за предадена служба въ новоизграждащия се храмъ на истината, правдата и любовта.

„Завой“

Трѣбва ли чужденцитѣ да ни сочатъ особено красивитѣ Черноморски мѣстности, а ние, които живѣемъ всрѣдъ и около тѣхъ да не ги познаваме добре?

Основната грѣшка на Англия

Довѣрието въ Англия е поставено на картѣ. Безумната въра въ Обществото на народитѣ. Престѣпното занемаряване въ областта на въоръженията. Въмѣсто единъ два, както презъ изтеклитѣ столѣтия, срещу Англия се надигатъ вече три-четири съперника. Какъ възнабръва британската империя да се измѣни отъ днешното сѣдбоносно изпитание.

Списанието „Ню стейтсманъ“ помѣства следната статия:

— Събитията въ Тиенцинь нанесохъ новъ тежъкъ ударъ върху английския престижъ. Въ цѣль сѣтъ си задаватъ въпроса:

— Какво става съ британския лъвъ? Какво става съ британската свѣтовна империя, която до преди десетина години никой не би дрѣзналъ дори съ слово да оскѣрби, камо ли да ѝ нанасятъ ударъ следъ ударъ право въ лицето? Защо Англия се задоволява само съ дипломатически протести и заплашвания, които оставатъ само на дума? До кога ще продължитъ тая колебливостъ на Англия? Дали това е единъ способъ за печелене на време, или британската империя се намира предъ непреодолима угроза?

Не ще и дума, въ Тиенцинь японцитѣ ни дадохъ добъръ урокъ, който ни струва скѣпо. Би трѣбвало, при нормални условия, да реагираме незабавно, да измиемъ оскѣрблението нанесено на нашата честъ, да оправимъ щетитѣ, причинени на нашитѣ жизнени интереси. Не можаме да постѣпимъ така защото въ настоящия моментъ не притежаваме въ Далечния изтокъ нуждната военна сила, за да наложимъ на Япония нужднитѣ респекти.

Коя е причината за това? Отговорътъ не е вече мѣкчъ:

— Англия по настоящемъ понася последицитѣ отъ политиката следваща години наредъ отъ нейнитѣ управници следъ свѣтовната война. Ръководната ниша на тая политика бѣ безумната въра въ Обществото на народитѣ, че то ще бѣде въ състояние да наложи на всѣки да зачитатъ мира, да наложи силата на словото надъ тая на оржичието. Привърженицитѣ на това безумие, безъ да чакатъ другитѣ велики сили да делатъ съгласието си да ни последватъ, ослабиха нашето въоръжение. Нашата сухопътна войска стана микроскопична, морнатата ни бѣ небрежна, въздушнитѣ ни сили се стопиха.

Цѣли десѣтъ години двама последователни м-ръ председатели — Рамсей Макдоналдъ и лордъ Болдуинъ — не се осмѣлиха да кажатъ горчивата истина на английския народъ, хипнотизиранъ отъ бѣбриви политики.

Това престѣпно занемаряване стана въ единъ исторически моментъ който, налагаше на нашия народъ да напредне, напротивъ, всѣки свои

сили до крайни предѣли. Столѣтия подъ редъ ръководната политика на Англия се състоеше въ това, да бди щото въ Европа да не се въздигне една единствена военна сила. Върховната грижа на Англия бѣше, да взима нуждитѣ мѣрки, щото въ Европа да има най-малко две мощни държави, да ги държи въ вранда една спрямо друга, за да може, въ качеството на арбитъръ помежду имъ, да държи въ свои ръце свѣтовното господство. А опита ли се нѣкоя военна сила да се бори противъ Англия, тая последната се съюзаваше съ противната сила, поставяше върху везнитѣ своята бесновна финансова мощъ и мощната си флота докато сжмже дрѣзкия си съперникъ.

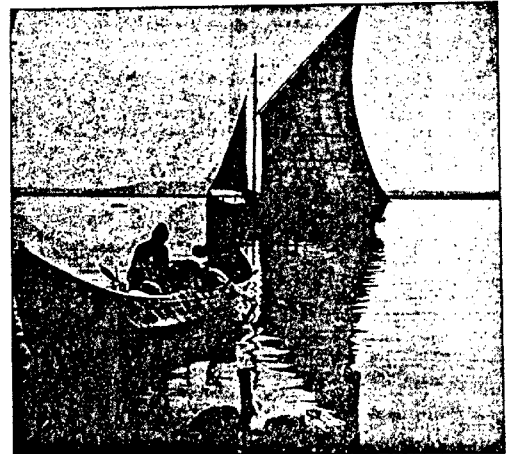
До сега тая основна тактика на Англия е била прилагана много пѣти срещу Наполеонъ въ съюзъ съ Русия и Прусия, срещу Русия — въ Кримската война, въ съюзъ съ Франция и други, срещу Русия въ разбирателство съ Япония, срещу Германия — въ съюзъ съ Русия и Франция и пр. И винаги сж успѣхъ.

Следъ свѣтовната война, управницитѣ на Англия, не сумѣха да схванатъ, че въ свѣта настѣпва едно свършено ново положение. Надигатъ се нови сили, възникватъ нови съперници, не само по мощи отъ преди, но и повече на брой. Германия и Русия се възродиха отъ пепелитѣ на свѣтовния пожаръ; Италия се възроди отъ своята изостаналостъ; Япония оползотвори облагоитѣ си отъ свѣтовната война и нарастна застрѣшително; Въмѣсто предишнитѣ двама, не-малко отъ четирма съперници. Отъ тѣхъ трима сж въ съюзъ срещу Англия, а четвъртата — Русия — продължава да бѣде единъ свинскъ, отъ който може да се очаква дори и най-лошото.

И тѣмъ въ тая тѣй опасна за Англия следована бурна епоха, тѣ си позволи разкоша да занемари години подъ редъ въоръжението си. Последнитѣ сж на лице:

Отъ две години насамъ живѣемъ подъ тормоза на Германия. Миналия септемврий едва избѣгнахме опасността да станемъ жертва (на гибелното си занемаряване. Къмъ това, тая година се прибави и тормозътъ на Япония въ Далечния изтокъ.

Следъ септември, м. г. политиката на Англия трѣгна по

Вжглекопачи

Надоле! Надоле! Надоле!
Въ студения бездни слѣзни,
където тѣла полузголи
се гърчатъ край черни стени;
де опатъ се мисли жалъзни
и тѣхния ударъ збѣли
срѣдъ мрака на страшитѣ бездни
съ протеста за слънчеви дни,
съ протеста за отдишъ, за боля,
за въздухъ, просторъ, ширини.
Надоле, надоле, надоле —
надоле слѣзни!

Слѣзни въ тия мрачни утробы
на хищната майка земя,
слѣзни между братята роби —
въ морето отъ вѣчна тъма,
и тѣмъ ламбичка блѣда
ще блѣде тѣмъ ярка збѣда,
тамъ спотъ отъ лѣчи ще огледа
злобещия храмъ на труда,
злобещия тѣзи юдоли,
де нѣма ни нощи, ни дни.
Надоле, надоле, надоле, —
надоле слѣзни!

новъ път — пътя на задръжаването Невилъ Чембърлейнъ следва неуклонно началото на своя баша, Джоузефъ Чембърлейнъ, който казваше:

— „Нѣма никаква полза да бѣдемъ силни по периферията на империята, ако сме слаби въ центъра! Напротивъ, позволено ни е да бѣдемъ временни слаби въ периферията, ако силата ни въ центъра се увеличи!“.

Че сме слаби за сега въ Далечния изтокъ, за насъ това е твърде неприятно, обаче силата ни въ центъра расте съ всѣки новъ денъ. Следователно, намираме се на правия път. Достатъчно е само да не позволимъ на събитията въ периферията да ни отклонятъ отъ централния ни въпросъ — отношенията ни съ Германия въ Европа. А колкото се отнася до она, които върватъ, че британската империя се руши ще ги поканимъ въ едно близкото бъдеще да поправятъ мнението си.

Както всѣки други и Великобритания може да извърши грѣшкы. Извършила е дори тѣмъ големи. Обаче не трѣбва да очакваме да я видимъ, когато се надигне срещу угроза, да търси успѣхи въ второстепенни участъци. А за Англия първостепенния участъкъ — това е нейното положение въ Европа, центърътъ и изворътъ на свѣтовното господство.

ПРЕГЛЕДЪ НА ПЕЧАТА

Подъ надсловъ „Проливитѣ, вестникъ Миръ пише:

„Днесъ положението на Проливитѣ сж урежда отъ Съглашенитѣ, подписано въ Монтепрѣзъ презъ 1936 г. Засилена. Турция успѣ да наложи тѣмъ повечето отъ своитѣ искания, която я прави фактически господаръ на тѣзи важни пѣтища. Ако и днешнитѣ права на Турция досежно преминаването на чужди военни единици презъ Проливитѣ да сж по ограничени въ сравнение съ абсолютното право на султана, все пакъ несъмнено е, че Турция днесъ има решаваща дума при пѣтуването на чужди военни сили по тѣзи мѣста.

Това положение на нѣшатъ сега е видно измѣнено отъ обстоятелството, че Англия и Франция сключиха договоръ за подпомагане съ Турция, който ще имъ позволи, подъ предлогъ да бранятъ сигурността на последната, да вверватъ значителни военни сили въ Черно море. Тѣмъ това обстоятелство тревожи днесъ Русия, която, ако и управлявана отъ свѣтски държавници, следва традиционната руска политика Преминаването на чужди флоти презъ Проливитѣ, може да бѣде опасно за сигурността на самитѣ руски владения. Въ Москва навѣрно си даватъ сметка, че единъ прекресенъ денъ чуждитѣ военни сили минали свободно въ Черно море по силата на сжществуващитѣ договори за подпомагане, могатъ да се насочатъ срещу самия утрешенъ съюзникъ, чийто съдѣйствие днесъ се търси тѣй настоятелно съ огледъ на други цели. Ето, обяснението на недоразуменията между Москва — Лондонъ. Въкопнитѣ въпросъ за Проливитѣ излиза пакъ на първо мѣсто въ близко-източнитѣ международни отношения.

Страница на природолюбците

По случай патронния празник на Б. Т. С. — клонът „РОДНИ БАЛКАНИ“ Варна — Петровден (12 юлий), когато ще се извърши и освещаването на новопостроеният спалня и трапезария при едноименната хижа на клон.

ИЛ. АНТОНОВЪ

Председател на Б. Т. С. „Родни балкани“

Дълото на Роднобалканци

По една хубава традиция, Роднобалканци празнуват всяка година на Петровден, в своята хижа, съградена край морето, предъ устието на ръка Камчия, своя патронен празник.

Проникнати от истината, че туризмът калая тѣло и дух, Роднобалканци усърдно използват своето свободно време да упражняват това движение, като едновременно си поставят и задачи, чието изпълнение е от голямо значение и за нашето общество. И действително туризмът днес се налага като един мощен фактор, както за физическото, така и за моралното и обществено възпитание на човѣка. Неговото голямо значение е вече добре разбрано от всички разумни хора. Като движение, туризмът има вече голям брой последователи, както в нашия град, така и в цялата ни страна. Материалните и морални постижения на Роднобалканци, както и на другите туристически организации в града и страната, като малко такива, сж голѣми и неоспорими. Голѣмата разгласа от друга страна, която туристите проявяват в България и вън от нея, допринасят не малко за посещенията на нашите дивни и китни кътове от нашеници и чужденци. Черноморското ни крайбрежие представляващо до скоро Terra Incognita за нашето общество и за чужденците, днес разкрива вече потайните си красоти, величия и благодатни дарования за много любители на нашата природа. Китното наше крайбрежие, наред с дивно хубавите ни планини, е вече еднакво обикнато от варненци и чужденци. И това до много голѣма степен се дължи на Роднобалканци, които с истински чувства на синовна любов към своя гиздава кът, не стихват своята вътрешна и външна разгласа за морето — лѣте тъй чудно и хубаво с своето синьо

спокойствие, а зиме тъй страхотно с черни бури, вилнѣщи по необятна му ширь. Хижата, която Роднобалканци съградиха преди няколко години допринесе и тя не малко за това. Съградена между две древни римски станции — Одесус и Ерите, до стария крайбрежен път, който нѣкога е свързвал устието на ръка Дунав с Босфора, тя е една от най-кокетните, добре обзаведени и спрѣтати хижи в България. Самата тя и нейната гиздава околност сж желан обект вече за много варненци и чужденци, защото нацнала като чайка, непосредствено на самия кичест брегъ, тя открива чуденъ взоръ далеч в синевитъ на морето и свиднитъ брѣгове на поробена златна Добруджа.

Днес край тази хубава хижа Роднобалканци изградиха с непосиленъ труд друга кокетна постройка — голѣма лѣтна спалня и трапезария, чието освещаване ще стане на Петровден — 12 юлий т. г. На този празник, символъ на туристическото творчество на Роднобалканци, постигнато чрез единение и другарство, тѣ ще се съберат всички тамъ за да си дадат истински и другарски обетъ, че всички единни и въодушевени ще градят своето дѣло, което е и тъй полезно за сжипата им родина.

Граждани и гости на Варна, Роднобалканци ви канятъ най сърдечно на Петровден — 12 юлий, да вземете и вие участие в тѣхното скромно тържество в тоя хубавъ кътъ край морето с кристално дъно и всрѣд китни цвѣта и да изпитате едно истинско и чисто наслаждение от едно безкоризнено дѣло, плод на дълго усърдие на жизнелюбост и трудолюбиви български туристи, украсили китния роденъ брегъ с още една хубава постройка

ХИЖА

РОДНОБАЛКАНИ

Крумъ Кънчевъ

Едно око къмъ нашето море

Вѣковете не сж завещали по върховна мъдрост отъ тази, която проповѣдва обичъ къмъ родината.

А можемъ ли да мислимъ за родина, ако пренебрегнемъ родната природа? — Изворъ на неуважващи съкровища, тя неспирно влива живи струи в великанското сърце на единъ народъ: за да тупти юнашки, да се бори — и да умира сж красивата смъртъ на подвига.

Ето защо, родното природолюбство е между челните творчески прояви, посветени на народността походъ къмъ мощъ и възходъ.

Шаслива и горда е нашата обществено, че може да посочи дѣлата на предани български труженици, за които зова — опознат своята земя, за да я обикнеш! — е свѣтлозвучна пѣснь вж живота имъ и най-избранъ и святъ дългъ по пътя на всѣкидневие.

Десетци години сж изминали, откаъ алушито многожество добри българи, подредени подъ свѣтлото знаме на излѣтителни сдружения, сж младежи възоръ и пламенно вдъхновение обхождатъ земята

ни, всеотдайно влюбени в природните хубости на нашето премило отечество.

Всрѣд тѣхната многостранна дейност, оставила незаличима високоценна следа в духовния ни животъ, като бележит проява, трѣбва да се посочи хижестроителството.

Сгушени в девственитъ дебри на роднитъ планини или възправени по величественитъ планински върхове — много бройнитъ хижи сж гранитна опора за неуморимитъ бродници низъ българската земя, и вѣчно будни, широко отворени очи, които остро и всеобхватно произиратъ къмъ хлѣбороднитъ равнини и буйногоритъ планини на България.

Има една хижа, която по мѣстоположение се отличава рѣзко отъ своите посестрими. Това е приморската хижа на Варненското природолюбско сдружение „Родни балкани“, кацнала на китния черноморски брегъ, недалеч отъ красивата Камчия и вѣковния Лонгосъ.

Днесъ, когато доблестнитъ роднобалканци празнуватъ

своя годишенъ празникъ — и сж малчанието на скромнитъ сърдцв отминаватъ своето голѣмо дѣло, нека да припомнимъ на всички българи отъ близо и далечъ за едно око къмъ нашето море: това е хижата „Родни балкани“!

Та нали съкровищата на българската природа не се изчерпватъ само сж сушата?

Та нали има едно море, което е наше, българско? ...

О, родно, Черно море! ... Бурни сж водитъ му като борбитъ и усилията ни да го завладѣемъ напълно. Мощна и достойна за синовна служба е неговата стихия като дароветъ на утрешна морска България.

И къмъ това море роднобалканци насочиха, подобно златозраченъ маякъ, едно всевиждащо око.

Тѣ изградиха прекрасна приморска хижа на морския брегъ. Прозвуча победна стѣпка в тържествения ходъ на тѣхното дѣло, посветено на България и на българското море ...

Ведно сж очитъ на милиони българи, едно око широко разваря ресници и обглежда нашето море: това е хижата „Родни балкани“!

Четете в „Завой“.

СРѢДЪ БАЛКАНА (фрагментъ)

„Ние умираме в нашата страна“, подхвърли на времето Алеко. Но ние все още не можемъ да се похвалимъ, че я познаваме. Изучаваме страната си в училищата: планини, рѣки, гори, полета и пр., търсимъ ги прилежно по картата, за да ги забравимъ следъ това; спомняме си, че балканецъ е възпѣтъ отъ нѣкого си и сж единъ — два откъснати стиха, които брѣмчатъ подобно на есенни мухи в съзнанието ни, приключваме като плешиви тридесетгодишни интелегенти вж ка фенетата в, разрешавайки усърдно проблемитъ на таблата

А би трѣбвало по-често да си спомняме, че този Балканъ, пъкъ и всички други „балкани“ на нашата страна криятъ първобитни прелести, които мѣчно се поддаватъ на описание,

тъй щедро разпиляни в този малкъ кътъ отъ земния глобусъ.

Ето, азъ все отново и отново изживявамъ онова, което не се изживява всѣки денъ. Като че ли запечатани на кинематографна лента, предъ мене пробѣгватъ често ония спомени, вж които мѣчно разпознавамъ себе си, защото съмъ само частичка отъ великото „непознато“, защото участвавамъ в голѣмия концертъ, който не звучи отъ вчера и отъ днесъ и вж който съзнанието се разтяга безкрайно много по време и пространство и защото слушамъ музика и съмъ самъ музика едновременно ...

„Нощъ вж балкана! ... Вечерната прохлада се спуска сж ношния мракъ, а тайнствени-

ятъ шепотъ на горитъ е припснатъ пѣсень на планината. Тя е осезаема и все пакъ е неподражаема, защото блика като че ли отъ необятнитъ извори на голѣмото, всепоглѣщащо мълчание, което укротява звѣра и пали звездитъ.

Следъ ведрата балканска нощъ утрото рѣзвятава тъй румено и свежо, сякашъ е първото утро на земята. Може планината да се нарича „Стара“, но въ смѣната на нейнитъ несравнители вечери и утрини тя си остава вѣчно млада.

Пътъ презъ гора! ... Да кажемъ че това е „Равна гора“, кратко се простира между Узана и върха Мазалатъ. Следъ двучасово бродене изъ нея, гората те поглѣща, превзема. Започващъ да чувствашъ нейния собственъ животъ, който се направлява по други закони и има другъ гитъмъ и за този невидимъ, гигантски животъ видимо ти спомня отъ време на време кръс-

ка на птицитъ, които стрелкатъ къмъ върховетъ на дърветата, за да се окляпятъ въ блѣска на слънцето.

Колкото и просторна да е една гора, все нѣкога трѣбва да свърши. Свършва и Равната гора и азъ се намирамъ на едно малко планинско връхче до нея. Около лие ненаситно цѣлата гама на зелени цвѣтъ. На западъ Кадемлия и Мазалатъ, прилепели глави, си разказватъ приказки, които тратъ цѣла вѣчностъ ... На северъ и на югъ се възлнватъ тъмни гори, а нѣкъде далечъ, сгушени вж предпланинитъ на Балкана, се очертаватъ, сякашъ сж детски играчки, селища и села.

Картината се смѣня. Предъ мене е Мазалатъ и ... неговиятъ Еделвайсъ. Малко планинско цвѣт! Привлича ни то само сж своята чистота, или защото, избрало непристъпнитъ скали, които е оцавило като голѣми сѣжинки, то е

негли символъ на нестихващия копнежъ на човѣка да постигне непостижимото ... Азъ си спомнямъ, че слѣзето ни свари на пътъ къмъ неговото царство, кдето буритъ танцуватъ бѣсенъ танецъ срѣдъ съсѣка на мълнинитъ. Спирамъ на всѣка крачка, безъ да мога да кажа нѣщо. Хиляди багри се преливатъ една вж друга. Има красота, която може само да се изживяе, тя не може да разкаже да се пресѣдаде ... и после ...

Още една вечеръ срѣдъ Балкана. Вечеръ предъ нѣкоя хижа. Незабравими планински вечери! Вечерниятъ повѣсъ събужда цѣлата планина, преди да я потопи вж ношния сънъ. Планината започва да говори и ти цѣлъ се отдавашъ на съзерцание ...

Азъ отдѣлихъ само тѣзи, нѣколко спомена отъ всички ония, които сж недѣлими и заедно сж които азъ образувамъ едно цѣло. Ст. Ив. Стояновъ

Подкрепете дѣлото на туриститъ — РОДНОБАЛКАНЦИ!

Немо.

ЕГОЦЕНТРИЧЕНЪ ИНДИВИДУАЛИЗЪМЪ

Индивидуализмът дойде и се установи във цяла Европа след Великата френска революция от 1789 год. и най-вече след въстанията от 1830 год. за извоюване на народна конституция. Индивидът доби първоосновно значение. Постави се като централен обект в обществото и определи за свои противобекти всички останали негови събратя и цялостта си: аз, от една страна, всички други и всичко, от друга. Естествена последица от това свахшане бѣ да счита надутият, по този начин индивид, обществото (колектива от други индивиди) не само като нѣщо безразлично, но като един враждебен колектив, един колектив съревновавателен, срещу когото ще трѣбва да се бори, за да изтрѣпи собственото си възтѣжествуване, собственото си преуспѣване, собственото си благополучие, щастие, благоденствие, срещу цялостта останалъ святъ, въ тѣжест и въ ущърб на своята на другитѣ. „Нека на правятъ и тѣ каквото могатъ. Нека успѣятъ и тѣ ако могатъ. Тукъ съревноваването на борбата за животъ става при равни условия“. — Равни условия ли? — Ами и самата основа на това „свободно“ съревноваване е точно неравенството отъ страна на масата спрямо използването на богатата, спрямо условията на развитието ѝ. И възтѣжествуването на духътъ на дивото съревноваване на индивиди спрямо колектива развъжда ужасниятъ този егоизъмъ, който разлага днешното общество. Младитѣ се възпитаватъ въ свѣщането, че трѣбва да „станатъ нѣщо“ да „възтѣжествуваатъ“. Живота имъ се представя като едно „Маратонско надпреварване, една борба за всичко противъ всички, къмъ личното преуспѣване. Ритайте, блъскайте, прескачайте, бутайте, мачкайте колкото можете повече, колкото повече души успѣете. Преди всичко, стигнете първи!“ Толкова по-зле за тѣзи, които паднатъ, за тѣзи които бѣдатъ отритнати, проснати долу отъ победителитѣ. Да му мислятъ тѣзи, които се уморятъ, тѣзи които не издържатъ, припаднатъ, тѣзи които се отаратъ, Ще ги надминатъ „по способностъ“ по „ачигъзлитѣ“. И нека не се оплакватъ победителитѣ, казваха го и древнитѣ: „Горко на победителѣ“. — Накрая ние които победихме, понеже сме

по-силни, по-умни, по-добре умѣемъ да експлоатираме другитѣ, събратята ни, не ще ги забравимъ напълно когато се наредимъ, когато съберемъ придобивките на нашитѣ способности, когато „облечемъ“ капиталитѣ ни въ безбройни експлоатационни предприятия за да смучимъ охолно и безспирно хранителнитѣ зѣлени чудни сокове, когато вече всичко почне да ни омръзва. Тогава ще си спомнимъ за нещастнитѣ, неуспѣлитѣ въ тази борба, ще ги назовемъ съ състрадателенъ тонъ „страдащи наши братя“, и ще почнемъ да правимъ малко благотворителности. Отива ни толкова много благотворителности на привилегированото ни положение... Кой може да каже, че успѣха на личността ни е незаконенъ? Законитѣ сж съ насъ, Държавата ни почита, обществото ни счита за свои крепители. Всички държавни и обществени институти покровителствуватъ придобивките ни, положението ни, „честта“ ни. Безчестна е, разбира се, масата, безличната маса отъ неизвестнитѣ, отъ победенитѣ въ тази „великолепна“ борба за лично преуспѣване, масата отъ изгладнелитѣ за хлѣбъ и човѣщина, при все да притежаватъ, отъ рождение непобедимото право и за едното и за другото.

Да, казватъ, тѣзи които възпѣватъ индивидуализмъ, вжире въ тази борба индивиди развива всичкитѣ си висши човѣшки способности. Малкѣ ли стимулътъ счигатъ личното преуспѣване? Премахнете отъ тази борба съревноваването и вижте какво остава: гибелъ, смъртно безразличие, парализиране и осипване и смъртъ на всѣкакъвъ прогресъ. И после, кой може да твърди, че всички нѣматъ еднакви възможности да се проявятъ? Законитѣ ни не признаватъ привилегировани класи. Всѣки, който е способенъ, може да стане богатъ, да стигне до най-висшитѣ постове на обществото и на държавата. Погледнете този министъръ, знаете ли какво е билъ преди 20 години? Вижете този генералъ, почна като ефрейторъ. Този банкеръ съ стотинитѣ милиони днесъ, знаете ли какво е представлявалъ преди 30 години — едно бедно момче, занѣмарено отъ сждбата, което се хранило на три дена веднѣжъ, ако е успѣвало и това.

И колко и колко още други

Залезъ
край
Варна.

които дирижиратъ днесъ маситѣ и които ги управляватъ не сж почнали по сѣция начинъ. Кой имъ попречи да се издигнатъ, да възтѣжествуваатъ? Никой. Тѣ, обаче, сж „героитѣ“ на преуспѣването, победителитѣ въ това „великолепно“ съревноване на „честната“ борба за животъ...

Тежко ни, обаче, отъ едно такова общество, където нечовѣчната тази система на възтѣжествуване на индивиди въ тѣжест на колектива се осветява отъ закона, благославя отъ единъ удобенъ моралъ, венецислави се отъ тѣзи които, вжире въ тѣлпата отъ жертвитѣ на експлоатацията, морална и духовна, се магнитизирватъ отъ хипнотичния блѣсъкъ на „личното“ преуспѣване. Това е общество въ което циркулиратъ вече бацилитѣ на разлагането. Това е единъ общественъ организъмъ, чито покварени клетки се хранятъ отъ „свѣрхнатрупа“нитѣ сокове на егоцентричния индивидъ, организъмъ осъденъ на сигурна смъртъ. За да се спаси човѣчеството отъ гнилоста на разлагането на тази умирающа система, за да намѣри правия си пътъ, достатъчно е индивиди да се постави на действителното му мѣсто вжире въ колектива. Наклоноститѣ, влеченията и предразположенията му както и естествениятъ му организъмъ сж синтетичното извлечение на обществената колективитѣ. И само по себе си се разбира вече, че за да сжществуватъ действително полезни индивиди за нормалното развитие на Колектива, трѣбва по-напредъ да се организира човѣшкото общество по начинъ щото да се дава на индивиди всѣкаква възможностъ за развитие вжире въ естествениѣ граници на предназначението му. И тамъ се крие истинското просъществуване на Колектива.

Малки скици за голѣми хора

Езопъ — 6 вѣка пр. Хр.

Гръцкия баснописецъ, сръщналъ веднажъ на пътя уморенъ пѣшникъ който му казалъ: — Колко време е нужно за да стигна градъ Тибо? Езопъ отговорилъ само толкова:

— Тръгни!
— Това азъ знамъ, че трѣбва да вървя; ако искамъ да стигна града — отговорилъ пѣшника.

— Е хайде, тръгни вече! — повторилъ Езопъ.
Човѣкътъ се разсърдилъ и тръгналъ. Но едва направилъ нѣколко крачки, Езопъ извикалъ следъ него:

— Слушай, човѣче! Следъ два часа ще стигнешъ града. А неможаше ли да кажешъ това по-рано? — му се обадилъ пѣшника съ негодуване.

— Не, — отворилъ Езопъ — защото не ти познавахъ вървежа.

Харунъ Аль Рашидъ 765-809 г.

Известниятъ халифъ, на Багдатъ, веднажъ осъдилъ на смъртъ единъ робъ поради злодеяние. Робътъ, чувайки това, въ безвѣрие започналъ гласно да хули халифа на чуждъ езикъ. Харунъ Аль Рашидъ запозналъ свитата си, какво казва робътъ. Единъ състрадателенъ царедворецъ отговорилъ, че робътъ казалъ това, че рая на онзи свѣтъ принадлежи на тѣзи, които могатъ да побеждаватъ гнева си и да прощаватъ на другитѣ хора.

Тия думи трогнали халифа и той пощадилъ робътъ.

Но другъ царедворецъ, на когото доядли думитѣ на първия царедворецъ, казалъ на Халифа:

— Не бива да се крие истината предъ халифа. Този робъ те хулише, о царю!

— Тази лъжа, — казалъ тогава Харунъ Аль Рашидъ — която първия царедворецъ казва на менъ ми е по-приятна, по-приятна е, отколкото истината, която ти казвашъ; защото намѣреното му бѣше да направи добро, а ти искаше да направишъ зло.

Мартинъ Лютеръ 1483-1546 г.

Основателя на протестантската религия заявилъ веднажъ следното за лихвата:

— Който твърди, че лихвата е престъпление, той нѣма пари. Но който твърди, че тя не е престъпление, той нѣма съвестъ

Туристически вести.

По случай патрония си празникъ 12 юлий Петровъ-денъ, свързанъ съ освѣщаването на новопостроената лѣтна спалня и трапезария, къмъ хижата, варненския клонъ на Б. Т. С. „Родни балкани“ урежда до сждата следнитѣ излети:

На 11 юлий 9 часа вечерта тръгване съ моторната лодка „Евксиноградъ“, на 12 юлий 6 и 8 часа сутринта сждо съ моторната лодка „Евксиноградъ“. Връщане вечерта по море съ алека „Левски“.

Сборенъ пунѣтъ пристанището.

За подобни сведения въ канцеларията на „Родни балкани“ ул. Шипка № 25 всѣка вечеръ следъ 9 часа.

Станете организирани туристи, посещавайте по-често природата. Вървѣдъ нея се намиратъ и хижитѣ на варненскитѣ туристи. Посетете ги!

Боянъ Болгаръ

Погледъ къмъ морето ...

Изъ книгата му „Близко до земята“, която препоръчваме на нашитѣ читатели, като една отъ най-хубавитѣ новоизлѣзли книги.

Има дни като днешния, когато душата ми прилича на пристанище. Безредна и непо-стоянна, свободолюбива и безстопанствена. И въ нея, както по всички пристанища, отсамъ вълнолома, морето е спокойно и се радва, а отатѣкъ се сърди. Сждо като лица на Янусъ — едното разплакано, другото засмѣно.

Гора отъ мачти, които като копия на безредна нѣкаква и дива войска, бавно се полюляватъ на вѣтѣ. Подобни на не послушни биволѣ, преживящи въ гъола, корабитѣ лежатъ единъ до другъ закотвени. Гемии, яхти, вѣлѣки, лимби, мауни, пареходи, платноходи, дошли отъ пѣтъ и за пѣтъ готови. Всѣки отъ тѣхъ като копнѣе зове съ своитѣ надежди, или като споменъ се връща съ присърбие.

Едва ли сжществуватъ нѣщо

по упоително отъ пѣтешествията. Да плуващъ значи да имашъ множество свободи и множество сърдца, да имашъ всичкитѣ сърдца и свободи на всички мѣстности, които прекосявашъ. — Но никъде за дълго не оставяй. Защото мѣстността, която твърде много опознаешъ, ти става като жена. Твоя е и трѣбва всичко да ѝ понасяшъ — лошото колкото доброто. А мѣстостѣта, въ която само се отбивашъ, ти е като любовница: идвашъ и си отивашъ, взимашъ отъ нея това, що ти се нрави, а за другото даже не мислишъ.

Развива се пристанището. Единъ отъ корабитѣ ми отново потегла. Заривава множество носталгии Сирената трикратно проехтява. Започва новъ походъ къмъ свободата. Но защо корабитѣ издаватъ такива продължителни, тревожни,

обезсърчителни призови, когато напускатъ пристанището? Варна — начало и край на свободата.

**

Насреща е фарътъ на Галата. Той пъкъ — точно противоположенъ на свободата. Единъ самотникъ, който не иска да избѣга отъ своето монотоние. Издигнатъ накрай сушата като като удивителенъ знакъ предъ очитѣ на града, като прѣстъ насоченъ къмъ Бога. Непокосимо правъ като закана, все сѣбже като девизъ, мълчаливъ като загадка.

Фарътъ, тоестъ винаги сждото. Щастлива емблема на еднаквостта. Оливетворение на реда и правилото, които се противопоставятъ на нагледъ безредното море. Символъ на дългата, който самъ се бе си изпълнявалъ, и не иска да да знае кому помага.

Какви ли залутани кораби не е опжилъ той къмъ залива, който обгръща съ безразличното си око Фарътъ: посоката, надеждата, успокоението, най-сетне земята. На звездното провидение, съ което по-рано морацитъ сж се направлявали,

фарътъ противопоставя днесъ човѣшкото провидение. Съ своя откъснато въртящъ съ трифокусенъ погледъ той е сякашъ неземънъ двойникъ на човѣчеството, устремено да бодѣествува надъ себеподобитѣ.

Ето го — свѣтло цвѣте на бдението, което цѣфа въ мрака. Но ето го сждо коравосърдеченъ монахъ отъ нѣкаква свѣрхестествена ересь, добродетеленъ безъ милосърдие, изпълнителенъ, но безчувственъ. Единъ законъ безъ сърдце. Тѣй фарътъ ми напомня твърде много това, което става понастоящемъ въ душата на цялѣя германски народъ. И азъ не искамъ да се уча на законъмѣрностъ отъ неговото сурово правило.

**

Учете се на равновесие отъ морето. Съ всичкитѣ си цвѣтове, и толкова гласове, съ толкова хладъ и топло дихание, съ всичкитѣ си добрини и злини, съ цялата си подвижностъ, — все пакъ неподвижна остава правата му черта на хоризонта. Дарбата на морето е, че постига единство въ безчислното което никакъ не зна-

чи единство въ безличнето. А затуй, че морето приема капля на всѣки брѣгъ, до който се опира, не значи пъкъ, че то си противоречи. Това сж само различнитѣ състояния на една постоянна сждностъ.

Великъ образецъ на промѣнливостъ е наистина морето за човѣка. И трѣбва да приемемъ, че сж абсурдни ония човѣци, които не се промѣнятъ почти всѣкидневно. Има ги за жалостъ. Тѣ стоятъ неразривно свързани съ предшеститѣ си становища, но ми се виждатъ като камѣни край пѣтя (твърди, безспорно), които животътъ отминава, които не помръдватъ, макаръ че вълонѣтъ ги гизатъ и псѣтата ги мокрятъ. Има ги такива хора, но тѣ изглеждатъ като ония смѣшни жени, запазени до днесъ прическата си отъ преди войната. Има ги, но тѣ приличатъ на монетитѣ, които поддържатъ осждното достойнство, докато сжществуватъ, при всички сдѣлки никогда да не измѣнятъ на една — уви арбитражна стойностъ, — като тѣмното множество писари, които въ крабъ на всѣки месецъ струватъ ре-

Завой

Христо Смирненски (Нъколко мисли за творчеството му, по случай 16 години от смъртта му.)

Гледът и страданията бяха вчънен спътник в живота му. Израсъл в лишения, физически слаб и болезнено чувствителен, грубият живот го подкоси толкова млад, почти дете.

Творчеството му хвърлено върху канавата на неговото непосилно въскъснение, буди за слушане възторг и пълни очит сълзи на умиление и гордост. Писанит му сж цѣль подвигът — той ги пише в трамвая, в кръмата, на улицата. Липсва удобното кресло, работният кабинет с мѣсти според случая, но затова пък сърцето гори въ творчески пламък, съвестта е будна, разумът е бистър, душата е честна.

Всички тия качества създават от Христо Смирненски истински народен поет, хуморист и сатирик. Неговата еволюция въ социално политическо отношение (отразена въ творчеството му) е толкова бърза, щото въ скоро време младият поет улавя пулса на живия живот. Най-хубавит му пѣсни, хуморески и сатири крият въ себе си бележит на здрава реалистична лирика, на идейни хумор и сатира. От този художествен реализъм произтичат онай обич и обаяние, които хранят към него всички обективни и честни хора.

Заслужено днес, когато се издават специални броеве на всѣка годишнина от смъртта му, цѣлата наша обществена, без разлика на дѣсни и на лѣви му отдава заслужена почит, като участва въ списването им. Наистина, всички не могат да го обичат, на мнозина той е чужд, но би ли посмѣл нѣкой да го отрече, да намали чара от пѣснит му, да пречупи бодила на сатирата му. Пѣснит му сж въ кръвта на народа, сатирата му е меч въ ръката на честния общественик.

Христо Смирненски набразди пътя по който трѣгнаха десетки негови последователи, чиято творчество е усилие за да приобщи поезията до народа, да я направят негов другар. Въ това отношение като народен поет той е близък до Ботева и Яворова, продължител на дѣлото им.

Ядката въ лириката, въ хумора и сатирата му си остава социалният мотив. Неговият „Июхан“ и до днес си остава ненадминат поетичен възторг за един голѣм борец, за един голѣм човѣкъ. Изразната мощ на стиха и въ пълна хармония съ мощта на героичната личност.

Социалният елемент е най-силно отразен въ „Вжглекопачи“, „Братчетата на Гаврош“, „Цѣтопродавачката“, „Вжглекопачи“ и нерасдѣлната картина на орисията на рудника, който въ морето от вѣчна тѣма дълбае и кърти утробата на мощната майка земя.

„Надоле, надоле, надоле
Въ студенит бездни слѣзни
Кждето тѣла полуголи
Сж гърчат край черни стени.“

Толкова изразност, толкова сила на стиха! Като че ли поетът самъ кърти тия „черни тежки пластове, като че ли самъ гори прималѣл от страшната умора и жегата на непосилнен черенъ труд. Вижте сравнение: Блѣдната лампа на вжглекопача, ще бже ярка звезда въ тия тъмни юдоли где нѣма ни нощ, ни дни.

Въ „Братчетата на Гаврош“ поетът страда ведно съ тия, що голѣмият и разблуден градъ измита всѣка вечер край булевардит.

Като хуморист и сатирик Смирненски сочи на една голѣма плодovitост. Писал е повече от петстотин стихотворения по различнит хумористични списания. Наистина,

не всички от тѣх имат художествени ценности, затова и не всички сж издадени (но младиет поет е бил главенъ сътрудник на нѣколкото списания и е трѣбвало да изкарва хлѣба си съ рискъ да подобие художествената стойност на творчеството си! Най често под псевдонимъ Ведалъ той пише редовно въ „Кво да е“, „Българин“, „Сатъръ“, „Смѣхъ и сълзи“, „Маснарада“.

Въ хумора и сатирата му е отразена цѣлата наша политическа действителност. Партизанщината е разголена, осмѣяна, опозорена. Гилото е на показъ, нека го видят всички. Фокусът си остава политическа сатира. Неговит епитифии (или слова надгробни на водачи безподобни) сж художествени и релефи на тогавашнит политически мже.

„Музо, моя музо, музо! По нѣлми, всичко на земята пусто и сѣнь е пусто въ главата, слухот въ душата шумна бже само тѣлата заплата. Хората студени, критиката мерска... Музо моя музо, музо министерска“.

Линиата на политически идеалъ, по-вѣрно политическата метаморфоза бже на мода. Политически хамилонъ е най гилата отрепка на болното време, на партизанщината и този политически хамилонъ е осмѣен много майсторски. Той е „слънчевъ спектъръ“, ратай при всѣки клубъ, който чрезъ оръжията купъ става хлабъръ жилищен инспектор. Жилото му не остава и „Аристократъ благодетелъ за когото живота е смѣтка и всички тайнствени игри сж за власт, за пари:

„Долу всѣка скупна маска
Всички мждрости лжи
Подъ най пѣстрата окраска
Сива гулюпост пакъ лежи:
подъ костюми златошити
вредъ разжидат се крадци
Думба, думба бинъ, банъ бумъ
много хора — малко умъ“.

Днесъ нашата поезия, въ известна частъ чужда на народнит неволи, се слави съ много „звезди“, които могат да се поучат от пѣснит на младежа Смирненски. Нека оставят сладкопоянит пички и ароматнит цѣвта на мира. Нека да направят тази честъ за перото си и го потопят въ радостит и скърбнит на човѣшкия живот. Тогава и пѣснит на птицитъ ще бждатъ по радостни и ароматна на цѣвата по ухаенъ.

Г. В. Гочевъ

Едно отъ най възвишенит и благородни чувства у човѣка е любовта къмъ природата.

Силуетъ на природолюбка

НАША И ЧУЖДА БЕЛЕЖКА

Трѣбва ли да се затворятъ вратитъ?

И тая година, самъ по себе си, се слага на „дневенъ редъ“ въпросъ за броя на студентит, които ще бждатъ приети въ разнит факултети на Държавния университетъ.

И тая година разрешаването на тоя въпросъ ще се основе пакъ на системата на ограничения, защитена съ много тези и доводи. Безспорно най-силнен е билъ всѣкога довода за създаването на интелектуални безработни, завършили безъ да намѣрятъ пласмента въ живота, безъ да се намѣрятъ условия при които резултатно да пласиратъ своитъ знания, своитъ сили.

За тѣзи условия, обаче, всѣкога се е предполагало да бждатъ предварително създадени, въ аванс, на първо мѣсто отъ държавата или подъ нейна опека. Отъ тамъ и чиновническото увлѣчение, залегнало, като идеалъ за болшинството отъ тия млади хора, отчуждени като че ли отъ останалия животъ. А много скрити богатства чакатъ дълго, мжчителна, своя редъ. Много стопанства чакатъ добри стопани, умни и учени, за да допращатъ, да се развият. Въ частни и обществени стопанства и институти се търсятъ хора.

Ако не у насъ, то има страни където и вишесте работятъ земята. И затова непонятенъ ни е живота на тия страни — съ по-малко пера и мстивници, но съ по-вече плугове и фабрики, следователно съ повече „завършили“ творци.

На интелектуалцитъ — туриста..

Бже време, когато свѣтли пориви ме тласнаха да се разшетамъ изъ знаянит и незнайни кѣтчета на многоликия животъ, за да намѣря тамъ едно мѣсто за собствено установяване.

Приехъ благословията на майчинит сълзи, прѣметнахъ презъ рамо сплътната — малката шарена торбичка и поехъ прѣко полѣ.

Въ столицата заварихъ не единъ като менъ, съвременни представители на Одисей, туристи отъ нине и до вѣка. По пътя на фаталното си призвание да бждатъ духовни пътници, тия честни скитници се бже хвърлили въ морето на живота като сжчински удавници.

Кому е нужна тая саможертва, се питахъ азъ.

Стигнахъ до тоя изводъ съ ума, съ малкия умъ на единъ провинциаленъ заплѣсникъ, непризванъ и непризнатъ.

Минаха години. Творци израснаха изъ царството на бродягитъ, творци съ нетленно творчество.

Признаха непризнатит, обикнаха ги даже. И само толкова, залѣзе ли слънцето, залѣзватъ и признатит, оставатъ честнит скитници, бродягитъ.

Въ лѣтната резиденция на „Дома на изкуствата и печата“ приютена на воля изъ пространнит паркове, е обсерваторията на звездобройшитъ.

Броятъ звезди до петлѣно време за да се намечатъ следъ изгрѣва съ тогата пакъ на духовни пътници.

Творци — туристи отъ нине и до вѣка, скитни чела отъ застинялото, замръзнало лице на многоликия човѣшки свѣтъ.

Резо Стругаровъ

Удоволствия и впечатления търсихъ другаде, но истински такива намѣрихъ всрѣдъ природата.

Съзерцанието на природнитъ красоти обновява духа.

Истинско другарство има само въ туризъма

Печатница „К. Николовъ“

Телефонъ № 26-58

довно само 1800 (хиляда и осемстотинъ) лѣва.

Азъ не защитавамъ морето. Не се нуждае отъ моята защита това море, което макаръ и непрестанно прорѣзва: но отъ всевъзможни кораби, остава, въпреки туй, безъ никакъвъ наръзъ. То е винаги право. Но въ правото му да бже едновременно добро и зло, лениво и подвижно, цѣлостно и непостоянно, — азъ защитавамъ себе си. Защищавамъ желанието, което имамъ понѣкога, да се поставя, като се противопоставя. Оправдавамъ охотата, която изпитвамъ да се наслаждавамъ еднакво отъ редното и отъ безредното, що върша. Поддржамъ копнежа си да бжда туситенъ, ту проливенъ дъждъ, — да духамъ срещу когото си искамъ като вѣтра. Приемамъ участъта си — това пиянство, но мждро пиянство — да страдамъ отъ живота и да имамъ все пакъ ненаситенъ стремежъ къмъ животъ.

Вие ще наречете противо-

речие ли обстоятелството, че когато пътувамъ въ трамвая и извърша нарушение на наредбитъ, съмъ способенъ докрай да упорствавамъ за неплащане на глобата, но ако следъ малко въ сжция трамвай се качи нѣкакъвъ непознатъ пияница, който иска да се вози безъ пари, съмъ сжщо тѣй способенъ да му платя билета и много още услуги да му направя безвъзмездно? Не, това сж само две страни отъ едно цѣло. Вие ще го наречете противоречие ли, когато сж чанта въ ржка търпеливъ носъ вжжши храна за всички домашни, безъ да мисля, че ми се прѣжулатъ прѣститъ, а щомъ на обѣдъ се поднесе отъ сжщата храна, негърпеливо тоя пътъ посѣгамъ къмъ най-лакомото кждеч? Това сж пакъ само други две страни отъ сжщото цѣло. А още две страни отъ пакъ това цѣло ще бже случайтъ, когато съмъ свидетел на гроно автомобилно нещастие, и докато едно нѣщо въ гърдитъ ми ридеа, друго — изведнажъ

си представя каква великопелна филмова картина би станала отъ зрелището.

Не противоречия, а изобилие. Многообразие, каквото е живота на морето, каквото е просто живота. Затуй, дѣлечъ да сж отъ мене всички правилинейни хора, на които днитъ сж неотклонно релси. И азъ съмъ благодаренъ на Нишце, когато издълбоко казва: „Не ще бжда толкова ограниченъ, че да създавамъ система“. Защото, наистина, всѣка система съдържа по нѣщо правдиво и възможно, щомъ като тя намира послѣдователи, но съдържа и по нѣщо неправдиво и невъзможно, щомъ като ѝ се противопоставятъ други системи.

Вървя по плажа и се наслаждавамъ на тази огледална игра отъ блѣсцитъ по талазитъ, които се оттеглятъ, следъ като сж близини охотно плажа. Въ пулсираното имъ чувстване ударитъ на собственото си сърдце и ми се струва, че сѣр-

дечно си допадаме съ морето.

Една пеперуда изхвърква авезанно откъмъ сушата, прелита край мене и отлита стремително нѣкъде навътре по повърхнината на водния просторъ. Гледамъ я, докато я загубя отъ очи. И си мисля за тоя слѣпъ нагонъ, който я кара да навлиза въ морето съ такава самозабрава. Или може би тя се маме, че ще достигне отвѣдния брегъ?... Тази пеперуда ме учи на безумни подвизи срещу естеството, на каквито понѣкога и човѣкъ е свободенъ. Припомня ми за легендарния Икаръ, който умрѣ, защото пожела да харкне; припомня ми за холмита-маратонецъ отпреди двадесетъ и петъ вѣка, който умрѣ, защото искаше преди всѣки другъ да въвести една вѣст; припомня ми за подвизитъ на Донъ Кихотъ: усилия похарчени за нищо осезаемо, борби противъ една самозамама, едно опиянение, една мечта. Прѣдъ самозабравата на пеперудата земното въ мене се усмихва през-

рително, но божественото въ мене ѝ завижда. Що отъ това, че нейното устрѣие е безполезно, що отъ това, че то е безнадеждно, що отъ това, че всѣки ми доказва какво „природата могла да бже победена само съ покорство“ (Васон: „Natura non vincitur nisi ratiendo“). Покорството е за добичето въ мене, но не и за моя богъ.

Сега морето е тихо, едва шуми като зѣнате на комаръ, почти безплътно, тънко и нѣжно като паяжинитъ, които се носятъ изъ въздуха напролѣтъ. Въ далечината, където синята подвижност — морети — и синята неподвижност — небето — се допиратъ, отминава за Цариградъ парѣхода Царъ Фердинандъ, голѣмъ колкото детска играчка.

Годишенъ абонаментъ 80 лв.
6 месеченъ „ 50 лв